

РЕШЕНИЕ

№ 21785

гр. София, 01.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **1232** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 122, ал. 1 от Закона за държания служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Н. Г. З., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ЧР-01-1 от 07.01.2026 г. на министъра на правосъдието, с което е отказано да бъде възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен секретар“ на Министерство на правосъдието, която е заемал преди прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-01-97 от 04.04.2023 г., издадена от министъра на правосъдието.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта на основанията по чл. 146, т.2, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК - постановена в противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административно-производствените правила, за което в жалбата излага подробни аргументи. Изложени са доводи за предходното прекратяване на правоотношението за същата длъжност и на същото правно основание - със Заповед № ЧР-01-3/06.01.2025 г. на министъра, отменена с Решение № 21034/18.06.2025 г. по адм. д. № 2714/2025 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 12805/11.12.2025 г. по адм. д. № 7835/2025 г. на ВАС. Във връзка с влязлото в сила съдебно решение, оспорващият подал заявление в министерството на правосъдието на основание чл. 122, ал. 1 АПК, че желае да бъде възстановен на заеманата длъжност "главен секретар". С оспореното решение № ЧР-01-1/07.01.2026 г. на министъра на правосъдието на жалбоподателя е отказано да бъде възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен секретар“ на Министерство на правосъдието. Междувременно на 07.05.2025 г. със Заповед №

ЧР-01-82/07.05.2025 г. на министъра на правосъдието било прекратено правоотношението му на длъжност „служител по сигурността“. Счита поведението на органа по назначаване за незаконосъобразно и налагащо извод за злоупотреба с право. С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспореното решение. В съдебно заседание жалбата се поддържа от оспорващия лично и от адв. Н., а в ход по същество се претендира и основателността ѝ. Претендира разноси по списък по чл. 80 ГПК.

Ответната страна – Министър на правосъдието, се представлява в процеса от надлежно упълномощен юрисконсулт Х., който моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и недоказана. Представя подробно писмено становище, в които излага аргументите си. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Първо отделение, 71-ви състав, като обсъди доводите и възраженията на страните, извърши на основание чл. 168, ал. 1 АПК дължимата служебна проверка на оспорената заповед на основанията по чл. 146 АПК, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед е връчена на дата 09.01.2026 г., а жалбата до съда е подадена на дата 21.01.2026 г., с оглед на което е подадена в срок.

По фактите съдът приема следното:

Между страните не е спорно, че жалбоподателят Н. Г. З. е бил назначен на длъжност „служител по сигурността на информацията“ заемал по служебно правоотношение в Министерство на правосъдието със Заповед № ЛС-03-577/11.05.2004 г. на министъра на правосъдието.

Със Заповед № ЧР-01-97/04.04.2023 г. на министъра на правосъдието, на основание чл. 82а, ал. 1 и 2 от Закона за държавния служител е преназначен на длъжност "главен секретар" за срок до 4 години, считано от датата на връчване на заповедта- 05.04.2023 г.

Не е спорно и, че със Заповед № ЧР-01-3/06.01.2025 г. на министъра на правосъдието е прекратено временното преназначаване на З. на длъжност "главен секретар" в Министерство на правосъдието, както и, че тази заповед е отменена с решение № № 21034/18.06.2025 г. по адм. д. № 2714/2025 г. на АССГ, оставено в сила с Решение № 12805/11.12.2025 г. по адм. д. № 7835/2025 г. на ВАС.

Междувременно, със Заповед № ЧР-01-82 от 07.05.2025 г. министърът на правосъдието прекратил служебното правоотношение с З., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител, с позоваване на (цитат); „писмо с рег. № 66-00-109 от 05.05.2025 г. на председателя на Държавната комисия по сигурността на информацията, с което министъра на правосъдието е уведомен, за Решение № 35-II/29.04.2025 г.... за отнемане на разрешение № 8359/30.01.2025 г. за достъп до класифицирана информация до ниво „строго секретно“ на Н. Г. З.-служител по сигурността на информацията в министерството на правосъдието“. Като причини (мотиви) в заповедта е посочено: „служебното правоотношение се прекратява поради възникнала обективна невъзможност служителят да продължи да осъществява специфичните функции и дейност за заеманата от него длъжност. Разрешението за достъп до класифицирана информация е основано на нормативните изисквания, произтичащи от чл. 20, ал. 2 на Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ) и чл. 21, ал. 2, т. 2 от ЗЗКИ. Липсата на разрешение за достъп до класифицирана информация на Н. З. обуславя несъответствие с изискванията за заемане на длъжността“. Служебно известно е на съда, че тази Заповед е предмет на оспорване по адм. д. № 5585/2025 г. по описа на АСГ, 14 състав, по което е постановено решение № 19949 от 21.05.2026 г., с което заповедта е отменена. Данни за влизане в сила на решението няма.

Представено е от оспорващия удостоверение от ВАС, по адм. дело № С-21/2025 г., видно от

което, по жалбата от Н. Г. З. Съдът е отменил Решение № 35-П/29.04.2025 г. на ДКСИ. (л. 47 от делото)

От приложените по делото доказателства се установява, че след отмяната на Заповед № ЧР-01-3/06.01.2025 г. на министъра на правосъдието, жалбоподателят, в рамките на законоустановения срок по чл. 122 ЗДСл, е подал заявление вх. № 94-Н-312 от 23.12.2025 г. (л.17 от делото) и с оспореното в настоящото производство решение № ЧР-01-1 от 07.01.2026 г. е отказано да бъде възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен секретар“ на Министерство на правосъдието. В мотивите на решението е посочено, че отменената заповед по чл.82а ЗДСл не представлява акт, с който правоотношението е прекратено, а прекратяването е осъществено на самостоятелно правно основание- чл.10, ал.1, т.5 ЗДСл. Между двете заповеди липсва правна и фактическа обусловеност, поради което отмяната на заповедта по чл.82а ЗДСл не поражда възстановителните последици на чл.122 ЗДСл.

По делото са събрани писмени доказателства, приобщена е в цялост административната преписка по издаване на оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- министъра на правосъдието. Същата е издадена и в предвидената с чл. 108, ал. 1 ЗДСл писмена форма. Не се констатира и съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При издаване на оспорения административен акт е спазена установената писмена форма на акта. Същият съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити.

В акта са конкретизирани фактическите основания за издаването на оспорвания отказ - обстоятелството, че за жалбоподателят З. съществува обективна невъзможност да заеме отново на временно изпълняваната от същия на основание чл. 82а, ал. 1 от Закона за държавния служител длъжност "главен секретар", тъй като на практика не притежава качеството на държавен служител, поради това, че не е налице произнасяне с влязло в сила решение по висиящия спор относно Заповед № ЧР-01-82 от 07.05.2025 г., с която министърът на правосъдието е прекратил служебното правоотношение с З., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител. Следователно отказът е издаден при спазване на формата и изискванията за валидност, както и на материалния закон и законовата цел.

От съвкупния анализ на горните обстоятелства, настоящият съдебен състав достига до извод, че правомощията на органа по назначаването не са упражнени превратно, в който смисъл са възразенията в жалбата и са в съответствие с целта на закона, съобразно която следва да се упражнява дадената оперативна самостоятелност на органа по назначаване при прекратяване на служебни правоотношения. Предоставената от закона възможност за преценка трябва винаги да бъде използвана в рамките на закона и в изпълнение на неговата цел. Отклонението от това правило води до превратно упражняване на власт, а нарушаването на изискванията за упражняване на оперативната самостоятелност прави акта несъответен на целта на закона. Проверката за законосъобразност на административния акт (в това число издадения по целесъобразност), освен преценка дали органът не е нарушил съответните законови правила, включва задължително и отговор на въпроса дали органът не е упражнил превратно предоставените му по закон правомощия, в резултат на което взетото от него решение да противоречи на целта на закона, каквото поведение не се констатира в случая. С оглед издаденото от ДКСИ Решение № 35-П/29.04.2025 г. на 05.05.2025 г., органът по назначаване на държавния

служител не разполага с т. нар. „оперативна самостоятелност“ евентуално да не прекрати служебното правоотношение.

Поради горното, съдът намира оспорването за неоснователно, поради което следва да се отхвърли като неоснователно.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал. 3 АПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на администрацията на ответника деловодни разноски в размер на 66,47 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд- София град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. З., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ЧР-01-1 от 07.01.2026 г. на министъра на правосъдието, с което е отказано да бъде възстановен на заеманата по служебно правоотношение длъжност „главен секретар“ на Министерство на правосъдието, която е заемал преди прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-01-97 от 04.04.2023 г., издадена от министъра на правосъдието.

ОСЪЖДА Н. Г. З., ЕГН [ЕГН], [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Министерство на правосъдието деловодни разноски в размер на 66,47 евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от получаване на препис от същото пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: